

VÖRÖS ISTVÁN

Madarak nélkül

Valami tollas félelem
röpül fel énfelém,
valami énes tollhiány
– vagy épp csak képzelem? –

ugrik az árnyékára rá.
Talán egy macska az?
Van egy madártalan világ –
talán ez nem ravasz?

Lehet madártalan világ?
Lehet úgy élni, hogy
a levegő üres, sehol
madárszar nem zuhog

a középszerűségre le?
Lehet úgy élni, ha
senki nem is repül, az ég
becsukva, nincs szava?

Mert csak madárnyelven beszél.
Az unalom maga,
hogya csak felhőt hord az ég,
a tavon nincs kacsza,

s a tányéron sincs csirkecomb.
Mondd, hiányozna-e,
ha nem járná a nyílt eget
madarak serege?

Az ereszről a fecskéfészek,
sárgarigó dala?
Vagy épp a rekedt károgás?
És a Donald-kacsza?

Ha a békegalamb helyén
egy fehéregér rohan?
Az éjjel bagoly nem huhog,
eltűntek annyian?

A strucctojás is elmarad,
a madárfüttyel el-

tűnik az összes fuvola.
Már tollat sem visel

egyetlen indián se, nincs
is indián sehol,
nem létezik kaland, tehát
az unalom marad,

amiről írni érdemes,
de nincsen toll sehol,
nincs írásbeliség, ha nincs
madár. Ki is dalol-

na, ha nem ők, na ha nem ők?
Ki is dalol az ágon?
Ki is repül a szélen át?
Épp csak túl a világon,

hogyan lennének angyalok,
hogya nem az ő szárnyuk
nő rá az emberekre és
repíti fel magányuk?

Madár nélkül nincs túlvilág,
de bár ne lenne, bár
ne volna semmi se örök!
A gondolat sivár,

ha mindig megmarad, ami
a létben rossz picit.
A repülés csak arra kell,
hogy ezen igazít,

a valószínűtlenségével
a szárnyalás maga.
Aztán jöhet a rövid nemlét,
a józan misztika.